

ÚJ NEMESSÉG

A MAGYAR IPAROSREND TÁRSADALMI LAPJA

Előfizetési díj egy évre:
 Tagoknak 3.50 P
 Pártoló tagoknak 7.— P
 Intézményeknek 40.— P

Alapító főszerkesztő:
 vitéz PINTÉR JÓZSEF

Megjelenik kéthetenként
 Szerkesztőség és kiadóhivatal:
 Budapest, VII. Rottenbiller-utca 20—22. sz.
 Telefon: 424—981

„... és békesség a jóakaratu embereknek!”?

Itt a karácsony! És hej, de elfogyott úgy látszik a jóakaratu emberek száma és vele együtt a békesség is a földön! Hova lett a békesség létalapja, a sok jó ember? Milyen titkos betegség pusztította el őket, hogy a „nem jóakaratuak” úgy elhatalmasodtak, merthogy a bajt és békétlenséget mindig a rossz, a jószándék fogyatékosága, vágyaink fékezetlensége, indulataink szabadraengedése és az Istentől való eltávolodást szülik, az nyilván való minden gondolkodó ember előtt a 2000 éves angyalyszózat után. Ma reflektor ereje van újra az égi szónak, amely parányi életünkbe belevilágít. Szent karácsony éjszakájának ősi gyertyafényénél, égi mécesénél kutatunk, keresünk megbízható embertestvér, családtestvér és néptestvér után.

Milyen gyönyörűez a világ! A végtelen Teremtő Isten fénybe, fába, fűbe, anyagba, szellembé és erőbe kinyilatkoztatott gondolata, tükröképe. Mindenből az ünnepélyes rend, az örök törvény megbékélése és felséges nyugalma árad felénk, az Isten gondolata derül és mosolyog ránk és a sok nem jóakaratu ember mit tett ebből a gyönyörű világból? Minden ember az Isten békéjét sugározza? Minden ember testvérünk, rokonunk, ismerősünk,

barátunk az Isten békéjére törekszük? Bizony, bizony sem az Isten, sem a béke: az isteni béke nem jár az emberek fejében. Sokan mintha csak arra születtek volna, hogy elherdálják az Isten legnagyobb ajándékát, hogy szabotálják a közös emberi boldogságeszmét: a békét.

Mit tett az ember? Szembefordítja a világot az Istennel! Faragott képeket csinált emberből, pénzből, gépekből, szépségből, üzletből és másokból a maga számára, hogy azt imádja, hogy hétrét görbedjen ahelyett, hogy egyenes derékkel, égre emelt fővel, csillagokat visszatükröző tekintettel járna urként a földön. És a parancs: az évezredek parancs: „Én vagyok a te Urad, Istened!... faragott képeket ne csinálj magadnak!” még mindig teljesítenül van.

Mit tesz az ember? Szembefordítja a Teremtő képésével, helyettesével, helytartójával: emberrel az embert. Az Isten-fiút, az Isten-képmást, az „Isten-darabkát” a teremtmények alá aljasítja, a gépek rabszolgájává teszi. Az Urból a teremtett világ koronázatlan Királyából gépeket szolgáló, gépeknek élő és tőlük függő kullit csinál Mit tesz az ember? Szembefordítja a világot és embereket a Megváltó isteni szeretetével. Az isteni szeretet utolsó csepp vérét is kiontotta az emberért, a rosszakarat az ember utolsó csepp vérét is megkívánja, szomjazza. Késsel és karddal fogadja a közénkérkező, bársonyos puha szeretetet, a szépség és gyermeki finomság örök ideálját: a kicsi Jézust. Aki szelet vet, vihart arat! Akcióra jön reakció! A rosszakaratú világ egyszer fizet, szükségképen megbűnhődik, mint ahogy a Jelenések könyve szörnű látomásai jelzik és jövendölik a fizetség mértékét és teljét. A rossz akarat bandavezére: a gonosz viszi, örvényelteti csatlóisait az Isten malmaira.

Mi tesz az ember? Mit tehet az ember? Felveszi a hit pajzsát, az üdvösség vértjét és elmegy az isteni utakra vezető mesgyékét keresni „Egyenesítsétek ki az Ur útjait!” Nem tehet mást, mint alázatos tisztelettel keresi az útmutatótáblát és boldogan követi a megadott irányt. Az utak irányjelzői nem változnak, nem divatszülémények. A mi útjelzőnkön már régóta ez áll: „békesség a jóakaratu embereknek!”

Igy és ilyen gondolatok között kell várni az örök karácsonyt: a Megváltó szeretetének és a jóakaratu emberek boldogságos találkozásának nagy ünnepét: a kicsi Jézus áldott születését.

F: Figyelem, fegyelem, folyadék.

Az Új Nemesség gárdájának betűszimbólum sorozatában az F betű kerül sorra. A figyelemre figyelek fel először.

1. Mit is jelent a *figyelem*? Vigyázni, ügyelni, lesni, érdeklődni: mi van, mi történik körülöttünk a nagy világban, a történetekben és eseményekben.

a) Mit tapasztalok az érzékeimmel: szem, fül, az ismeretszerzésnek legalacsonyabb foka. Ezen a réven, a tapasztalás útján sajnos, nagyon kevés dolog lesz ismerős előttem ebből az óriási világból. Nincs módom mindent megtapasztalni, mindenhová eljutni. Különbösen is érzékszerveim, a tapasztalati ismeretszerzésnek ezek a membránjai és felvevőkészülékei nagyon gyarlóak. Rosszabbúl látok, mint a sas, gyöngébb a hallásom, mint a házörző ebé, hogy másról ne is beszéljek. A szemem, fülem, bőröm nagyon kevet szállít kívülről.

b) *Mit tudok meg az eszemmel, tanulmányaimmal, kikövetkeztéseimmel és a tudományjal?* Ez már magasabb ismereteket szállít, ez rendszerei az érzékek számára a kavargó világot, ez tesz engem a dolgok urává, a történetek okozójává, erőssé. Nem csak az érzékeimnek, de az eszemnek, képességemnek is figyelni kell a körülöttemlévőket, ha az érzéki emberen (negyedminőségű) felül akarok emelkedni és több akarok lenni.

c) *Mit tár fel előttem a benső kis világom, az öntudatom és éntudatom segítségével?* A tökéletesség magasabb fokát jelenti, a dolgoktól való függetlenítés lehetőségének egyetlen módja ez. Ez bennem az örök, az, ami átvisz a még magasabb síkra; a tiszta szellemi világba.

d) *Mit kapok meg szellemi éntudatom Istenbe való bekapcsolódása útján?* Ezzel figyelem és vonom le gyarló emberi számomra a legörökebb és legállandóbb igazságokat. Ezzel tudok az idők sodrásának ellenállni, a parányi világban is nagyvonalúan dolgozni. Mindezekre figyelemmel kell lennem, mindezek után állandóan kell érdeklődnöm. — A hallottakat és látottakat, a megtudottakat elraktározni, ezt jelenti a figyelem és érdeklődés. Az ilyen állandó figyelem (magasfeszültség, feszült figyelem) alakítja ki az *intelligens* embert, tudós, bölcs, szellemi és isteni embert. A több ember, magasabb ember állandóan figyel, megfigyel, felfigyel, koncentrája érzékeit, tudását, öntudatát és Istenbe való bekapcsolódását.

2. *Fegyelem.* Az állandó, mindent felölelő, az egész világra kiterjedő és arra reagáló figyelem és érdeklődés, szellemi munkánk, megerőltetés, erőözpontositást jelent, tehát nehéz dolog. Hogy ezt folytonosan végezhessem: állandó fegyelem, önfegyelem kell hozzá! Az állatot az ösztöne kormányozza, fegyelmezi pontosan és hibátlanul. Az ember ta-

lán nem is tudna olyan sokáig és olyan mereven figyelni, mint egy zsákmánya után járó vad. Az ember *szabadakarátú*, akinek önmagára kell vigyázni, önmagának parancsolni és magamagát fegyelmezni. Ime, a fizikai világban megvalósíthatatlan dolog: a *perpetuum mobile* itt megvalósul, a fegyelem önmagát fegyelmezi.

A nem fegyelmezett ember kiüresíti, szétszórja önmagát és ezért nála minden kerékbetörök, derékbaroppan, hangulatok uralma alá kerül. Csak a nem fegyelmezett ember uralja. Az ilyen szétszórt lélek lelkileg is, testileg is tönkre megy. Bukdácsolás folytonos sorozata lesz az életfolyása kisebb-nagyobb katasztrófák között. Az élet harc! Győzni csak a fegyelmezett hadsereg képes.

Lehet dús és színes az érzelmi világom, nagyfokú a hangulatskálám, fejlett a képzeletem, egészséges és életerős ösztönöm, de nem hagyhatom minden szépségük és erőteljességük mellett sem magukra, mert fegyelem hiányában egyik a másikat fogja pusztítani, önmagamat tesz tönkre. Ahogy a teremtett világban a szellem uralodik az emberen keresztül, ugyanúgy az ösztönéletben a szellemi énem kell, hogy kezében tartsa a gyepőt és irányítson. A *szellem* irányít, az *eszem* ismeri az utat és célt, amerre menetelni kell, az *akaratom* sarkallja a képességeimet és a végrehajtó szerepét tölti be.

3. *Folyadék.* Hát ez mi a csodabogár? Az ember tudatból, szervezetből és folyadékból áll. A százkilós emberben majdnem 80 kg víz van. De ez a víz nem valóságos víz alakban van bennünk, hanem a fehér és vörös vérszejtecskében, az epe, máj és mirigyek váladékaiban. Az ember tehát folyadék. Legalábbis nagy részben. Ebben folyadékban vannak beágyazva a szervek: tüdő, szív, agysejtek, vese stb. Az ember részben táplálkozási gépezet s a táplálékát ez a folyadék árasztja szét az egész testben. Ha a folyadék törvényszerinti összetételű, azaz egészséges, akkor a benne úszó szervek is egészségesek. De ha az összetétele megbomlik, előáll a szervezet gyengesége, később pedig betegsége. Roppant érzékeny. A legkisebb behatásra azonnal reagál, visszahat: savasabb lesz, vagy lugosabb a kelleténél. Minden idegrezdülésre változik, rezdül. Megrendíti az egész testet, ezt a finom gépezetet. Az ember egyetlen hírré, amit hall, vagy élénken elképzel, el tud sápadni, kipirul, gyors szívdobogást kap, sőt szívszélhűdést. Ennek a folyadék az oka, amit viszont ideghatások módosítanak. Az idegekben, amint olvastuk, a fegyelem uralodik, amire a figyelem ébreszt és kényszerít.

Ime! A figyelem, fegyelem, folyadék együtt az egészséges *életritmus*. Ezek, élükön a fegyellemmel az életboldogság tiszta alapjai, eszközei és biztosítékai.

Jövök

Jövök egy új úton, szebb világról új dalt dalolva és így vívom az élet gladiátor harcát!
Bármily nehéz is az út, de le nem térek, mert meg akarom látni az Isten titkos arcát.

Nekem mindegy, ha e megkezdett úton nem is vesznék észre, vagy élménytelen kiállnak; a megújulás dalát akkor is dalolom, e sívár, rombadőlni készülő világnak!

NÉMETH ISTVÁN.

Igy éltünk mi nem is olyan régen!

INASÉVEK.

Tömeg Pali a nevem. Meglehet, hogy azért hívnak így, mert olyan vagyok csak, mint a legtöbb társam és mert most rólam ismerik meg a többieket. Madarat tolláról, embert barátjáról...

Újpesten lakom, Pesten dolgozom. Szobafestő inas vagyok. Újabban ugyan tanoncnak hívnak, de ez nem segített rajtam. Nyolcan vagyunk testvérek s én vagyok a legöregebb. Már családfenntartó vagyok ilyen fiatalon. Amit keresek, azt hazaadom. Nélkülöm nem is tudom, hogy mi lenne a többiekkel. Heti 8 P-t teszek minden szombatban az asztalra, pedig tudom, hogy ez önmagam kifosztását jelenti, de nincs szívem lefogni belőle magamnak semmit sem. Ottthon még ez is kevés. Az apám csak nagyon ritkán jut munkához, a többiek pedig még kevesebbszer.

Korán kelek. Már reggel öt óraker talpon vagyok, hiszen messze van a munkahelyem, ahova leginkább gyalog megyek be. Villamosra nem telik. Azért megvallom, hogy időközönként a villamos is igénybe veszem, mert tújazom. Ezzel az utóbbi kéj-utazással azonban igen ritkán lehet élni, mert az ütköző állandóan zsúfolt. Az a jó oldala azonban megvan, ha egyszer sikerül felkapaszzkodni, hogy sokkal kedélyesebb, mint a villamos belseje, ahol az emberek némán ülnek egymás mellett. Itt hátul mindnyájan egyenlőek vagyok és barátságos beszélgetéssel fűszerezünk a „kényelmes” utat.

Nyolckor kell munkába állni. Ez nem mindig sikerül, mert a munkahely folyton változik, aszerint, hogy hol vállal munkát az öreg. Van ilyenkor hadd el hadd. Annyi haszna mindenesetre megvan ennek is, hogy az embert egy kicsit felvillanyozza ez a reggeli éghatároló, mert eléggé kifáradok, mire bevickelek a tethelyre. Végre elkezdünk dolgozni.

A munkáról nincs mit mondani, az mindig egyforma. Mész és piszok, piszok és mész. Az egyetlen, amivel változatossá tudjuk tenni, a fűtülés és a nóta. Viszont ezt használjuk nemcsak az unalom ellen, hanem éhségcsillapítónak, ébrentartónak és rögtönös OTI kezelésnek is. Ezért fűtүүл mindegyikünk úgy, mint egy díjnyertes kanári. Hosszú, hosszú fűtүүлgetés után jön az ebéidő. Enné ki-ki a rohamkáját, de jobbára csak a főnök tesz teljesen eleget ezirányú kötelességének. Én pl. csak úgy majmolom az evést, mert hiszen sokat nem hozhatok magammal hazuról. Kifáradnék az otthonról idevaló szállításba. Jól megtöltekezem vízzel, aztán újra kezdődik a munka és fokozottabb erővel a fűtүүлés.

Végre megérkezik az este, ami az évszakok szerint változó, de változatlan fizetéssel és abbahagyjuk a munkát. Mindenki a földhöz vágja a szerszámot és hazamegy, csak én maradok még vissza, hogy rendet tegyek. Amikor ezzel is készen vagyok, boldogan megyek hazafelé, azon módon, ahogyan reggel jöttem. Boldog vagyok, hogy majd alhatom egyet és szaporázom a lépteimet, hogy a vacsoraféléből, mire hazaérek, még maradjon nekem is valami. Ezt a boldogságot csak az zavarja meg, hogy az emberek hazafelé menet, ha véletlenül hozzájuk érek, elmondanak koszos-piszkos fráternek. Hát tehetek én arról, hogy a szobafestés nem utcatiszta foglalkozás?

Ilyenkor megigazítom a fejemen a papírsapkát és megyek befejezni a napot, hogy holnap minden előlről kezdődjék: a gyaloglás, a munka, a fűtүүл, a rohamkaja, a munkahelyen a korgó gyomor és szombat esténként a hazaadandó nyolc pengő felvétele.

A tanonciskola és leventefoglalkozás nemcsak változatosságot jelent, de pihenésnek is számít. Szid is érte a főnök eleget, mert az ő idejében nem tanították az „inas urakat” napot lopni, hanem dolgozniok kellett nekik.

Az ünnepek közé tartozik a Teleki-téren való ruhavásárlás is, ami elég ritkán esik meg velem.

Egyébként a jelen nem sokat jelent, a jövő pedig keveset ígér. Így mondják ezt a segédek is, akik már nagy urak és sokszor szigorubbak, mint a főnök.

IPARRAL A KEZEMBEN.

Csonka Istvánnak hívnak. Ez a valódi nevem, de úgy is fel lehet fogni a dolgot, hogy a nevem az ifjúságom megcsonkítását is jelzi egyúttal. Ez már az én esetemben is baj, de még nagyobb baj az, hogy ezzel a névvel sok társam sorsának képviselőjét is vállalom kell.

Én már segéd vagyok. Budapesten voltam péktanonc és most vidéken élek. Élek?... Elmondom, hogy miként élek.

Egy évik segédeskedtem Budapesten, azután nem bírtam tovább. Az orvos azt tanácsolta, hogy hagyjam abba az éjjelezéssel járó munkát, ami mindig terhes volt számomra és néztek más munka után. Felhagytam tehát az iparral és próbáltam elhelyezkedni. Nem sikerült! Mindig csak alkalmi munkába tudtam bekerülni és erre is ritkán volt alkalmom. Ami pénzem volt, mert segéd koromban sikerült egy kis megerősítéssel majdnem száz pengőt félretennem, az hamarosan feléitem és haza kellett jönnöm. Sajnos, a szüleimnek nincs annyi földjük, hogy abból meg lehetne élni és így folyton úton vagyok, de az eredmény ugyanaz. Bárhol dolgoznék, bármit elvégeznék, de nem megy, nem megy.

Azt mondhatná valaki, hogy gyámoltalan vagyok és ügyetlen. Nem, csak Csonka. Ipparral a kezemben Csonka. Sok társammal együtt Csonka.

A jobb helyek meg vannak szállva és ha egy hely üres lesz, százan várnak rá. Mi csak lebegünk, mint Mohamed sziklája, az otthon és az alkalmi munkák között, de ha az otthon nem volna, akkor nemcsak Csonkákna éreznénk magunkat, hanem szerencsétleneknek is. Utjelzőnk csak a máig mutat, de a balszerencse — erről meg vagyunk győződve — holnap is mellénk szegődik, mert a Csonka Istvánok nem tűnnek el a magyar föld színéről olyan könnyen.

AZ ÁLLÁSHALMOZÓ.

Robot Géza vagyok. Két helyen dolgozom, hogy a jövőmet biztosítsam. Ha egy kicsit többet keresnék, akkor bátran lehetne álláshalmozónak nevezni, de így azt hiszem, hogy senki sem irigyli a helyzetemet.

Budapesten géplakatosnak ismernek, de otthon a faluban mozitulajdonos vagyok. Nem kell azonban fenekedni rá a mozi miatt. Mikor este leteszem a

szerszámot a kezemből, rákapok a motorkerékpárra és vágatok haza hetenként kétszer, hogy a mozimat kezdjem. A mozijogot az apám kapta, mint hadirok-
kant, aki azóta meghalt és a jogot sikerült nekem is megtartanom. Nem hoz sokat a konyhára, mert nagyon kis hely mozi számára a szülőfalum, de ha egyszer megvan, akkor ragaszkodnom kell hozzá, mert a magam fizetéséből keveset tudnék hazaküldeni. Amit a mozin keresek, az az édesanyámé. Az édesanyáért meg a jogfolytonosságért teszem meg hetenként kétszer az utat a Budapestről 90 km-re fekvő faluba. Ki tudja, mit hoz a jövő, mikor áll le a munkánk és akkor legalább lesz egy végső menedék.

A többi estém se szabad. Tanfolyamokra járok és legényeyleti tag vagyok. Ez mindent megmond. Mindezt azért teszem, hogy különb ember legyek, hogy kicsikarjam magamnak a szebb jövőt az életben.

RENDES MEDERBEN.

Rendes Álmos névre hallgatok. Én képviselem a munkásifjúságnak azt a részét, amely átmenetileg meg van elégedve a maga sorsával. A jelenben mi meg vagyunk elégedve, de a családalapítás nálunk is még vakmerő vállalkozásnak számít.

Mi vagyunk azok, akik a munka után rendes külsővel tudunk megjelenni, azok, akik nem vagyunk a tömegszállások illatos levegőjétől szagosak, akik néha megengedhetünk magunknak emberi szórakozást és kulturális kielégülést.

Nem lázongunk és lázítunk. Nem vagyunk forrad-

lomra kaphatók. Belőlünk nem halt ki a jobbik rész. A helyzetünk irigyléreméltó. A társaink ugyan uraknak csúfolnak, de titokban mindegyik oda szeretne jutni, ahol mi vagyunk.

Igaz, hogy megdolgoztatnak ezért a Rendes névért, de nem panaszkodom, mert legalább tudom, hogy miért dolgozom, hogy van értelme és haszna a munkámnak. Többnyire későn jutok ágyba és korán kelek a munka miatt. Ezért vagyok Álmos.

Hogy a Rendes familia hány tagot számlál, azt sajnos, nem tudom megmondani, de úgy tapasztalom, hogy nem sokat, mert kevés a főka.

A FELSŐ POLCRÓL.

Ritka Árkádnak kereszteltek el az utóbbi időben, mert engem tartanak a munkás ifjúság társadalmi berendezkedésében a legmagasabbra jutottnak. Amint halom, egyenesen arisztokratának számítok a munkásifjúság között.

Gépmester vagyok egy nyomdában. Mint első éves segédnek, heti 38 P a keresetem. A munkaidőm reggel 8-tól délután 2-ig tart, azután enyém a világ. A munkahelyemre úgy járok be, mint a tisztviselő a hivatalba. Sokszor tisztviselőnek is néznek. Mikor elhagyom a munkahelyemet, olyan vagyok, mint a többi ember az utcán. Nem árulja el semmi, hogy munkásifjú vagyok, csak a kezem, amire kesztyűt húzok.

Konszolidált életet élek. A helyzetemmel is meg vagyok elégedve. Csak az a baj, hogy sok itt is az eszkimó és kevés a főka!

Az egyleti tagok jogai és kötelességei.

Az országos központi kat. Legényegy-
let Alapszabályaiból.

17. §. A rendes tagok jogai: A rendes tagoknak aktív és passzív szervezeti joguk van. Joguk van továbbá az egy-
let, minden tanfolyamán, előadásán, összejuvételén résztvenni, az egylet könyvtárát, folyóiratait, újságjait és általában minden intézményét a szabályoknak megfelelően használni. Joguk van továbbá háromhavi rendes tagság után vándorkönyvre és a szövetség minden egyletében a vándorokat meg-
illető támogatásra.

18. §. A rendes tagok kötelességei: becsület, katolikus, magyar ifjúhoz méltó élet, az alapszabályok becsületes

magatartása és tevékeny részvétel az egylet éltében. A tagok az elnöknek, mint atyának tartoznak engedelmessé-
kedni. Engedélye nélkül más egyletnek, kivált olyanak, melynek célja a legényegylettel ellenkezik, tagjai nem lehetnek. A tagok kötelessége a hétfői gyűléseket szorgalmasan látogatni. Ha valaki valamely nyomos ok folytán nem jelenhet meg, elmaradását köteles ki-
menteni. Minden tag köteles az egylet által éventénként négyszer rendezendő közös szentáldozáson résztvenni. Aki a közös szentáldozást igazolatlanul elmu-
lasztja, a tagok közül törölendő. A husvéti szentáldozás elmulasztása elegendő ok a törlésre. Minden tag köteles az

egylet által rendezett ünnepepélyeken, kivonulásokon résztvenni, azok sikerét legjobb erejével előmozdítani. Egy-
más támogatása, segítése: a cselekvő szere-
tel elsősorú kötelessége minden tag-
nak. Mint az összetartozandóság külső jele és az egylet eszméi mellett való néma hitvallás: a legényeyleti jelvény állandó viselése. Minden tag köteles tag-
könyvét állandóan magánál tartani, hogy tagságát állandóan igazolhassa. Végül kötelességük a tagoknak a köz-
gyűlés által megállapított és a Nagy-
méltóságú M. Kir. Belügyminiszter úr által jóváhagyott összegű tagdíjat pontosan fizetni.

Mi is tanulnánk!

Örömmel olvastam az Uj Nemesség legutóbbi számában szolnoki testvéreim akcióját egy esti kereskedelmi iskola felállításával kapcsolatban. A cikk nem írja meg a terv mai állását, mégis úgy veszem ki, hogy úgyünk a legjobb úton van.

A magam részéről alig várom azt a pillanatot, hogy ez megvalósuljon, mert a legfőbb óhajom teljesülne. Ugyanis 19-ik évemet taposom és már három-

szor utasítottak vissza túlkorúságom miatt a továbbhaladástól. Ez a mozga-
lom szikrát dobott lelkembe és magam is nagyobb hittel és bizakodással nézek a jövőbe. Szerény megfigyelésem annak a megállapítására ad alkalmat, hogyha ez a terv megvalósul, Széchenyi István gróf bölcs gondolata fog méltóan a beteljesülés felé közeledni.

A mal munkástársadalom, mely már nagy embereket termelt, ráébredt arra és tudatában van annak, hogy tudás nélkül nincsen hatalom. Az elkövetkezen-
dő új világréndezésben mi is részt aka-

runk venni, jobban mondvá az új vi-
lákban mi is helyet kívánunk magunk-
nak biztosítani. Azt is jól tudjuk, hogy ide csak olyan társadalom jöhet szá-
mításba, amely nem csak szakmájához ért, de kellő intelligenciával is rendel-
kezik s ki is tudja használni.

Nagy a tábora azoknak, akik bekap-
csolódnának ilyen esti kereskedelmi is-
kola tanfolyamára. Én magam is akkor örülök a legjobban, ha itt nálunk, Sátoraljaújhelyben is létesülne.

Szajkó Károly.

A. C. és az ünnepek.

Az ország minden részében folynak az A. C.-nak előadásai, melyeknek főcélja a katolikus erkölcstan megismertetése. Csodálatraméltó az az ügybuzgalom és találékonyság, amelyekkel ezeket a világnézetű előadásokat rendezik. Nekünk nagy öröm, hogy egymásután kapjuk a jelentéseket, hogy a Kat. Legényegyletek is kivesszik a részüket úgy a popagandából, mint az előadások megrendezéséből és műsorszolgáltatásból.

Most, amikor világnézetek harcai dühnek és az egész világ napkelteitől napnyugtáig szörnyű megrázkódtatásoknak van kitéve sziklaszilárdan áll

a krisztusi világnézet amelynek hirdetéséért valóban mindent meg kell tennünk. Isten törvénye a világrendben ezeknek az érvényesítése, dicsőség Isten nevében ennek megvalósítása, az Ur napjának megszentelése, az élő hit a házasságban, Isten bevitele a családba, több bölcst, mint koporsót elvne a megvalósítása, a tiszta nemzet életfenntartó ereje, a szociális igazságosság, a szociális katolicizmus által megvalósított társadalmi egyensúly, a társadalmi reform. Ezek azok a tételek, melyek szerte az országban ezrek és ezrek előtt váltak ismertté és teremtettek világosságot, amire oly égetően szükség van.

Mibe került a házasságom?

Magános tűzök voltam, legfeljebb csak az egyetlenbe jártam, ahol egy kicsit felengedett a természetem. Nem csoda, ha ilyen valaki, akinek nincs senkje sem. Még elhagyatottabbnak éreztem magamat, amikor kórházba kerültem, ami nekem nagy, hideg börtönnel tünt fel. Akkor érzi az ember a szeretet hiányát, amikor beteg lesz. Ilyenkor kimondhatatlanul jól esett egy-egy egyleti barát látogatása, aki kívülről, a világból hozott hírt, az egészséges világból.

No de nem is ezt akarom elmondani, hanem az én szerencsémét és boldogságomat, amit a kórházi ágyon találtam meg. Amikor bekerültem, várnom kellett a műtetre, a betegnek pedig a várakozás egyenesen méreg. Hosszas napok után rám került a sor. A műtöböl egy barna nővér kísért vissza a szobámba. Ő támogatott és rendezte el ágyamat, ő fektetett le, sőt még simogatása is akadt az én szenvedő fejemre. Aztán elment. Üres maradt utána a kórterem. Ugy hiányzott a bársonyos keze. Egész éjjel erre a képre gondoltam és amikor be-benézett hozzám, a szenvedő ember minden ragaszkodásával és görcsös szorongásával kapaszkodtam bele. Hálás voltam magáért a simogatásért, mint kutya a koncért.

A másnap vidámban virradt rám, de az este még rosszabb lett. Nem lehetett segíteni rajtam és le kellett vágni az ujjamat. A vérmérgezés el akarta foglalni az egész testemet. Ujra az én ápolónóm látta gondomat. Most, hogy egy kicsit könnyebben voltam, gondolkodni is tudtam. Nemasak a simogatást, de a simogatót is figyeltem. Megtetszett. Nagyon tetszett.

Igen, ilyen kéz kellene az én életembe is, ilyen puha és jóságos. Nem szen-

vednék sohasem, ha mellettem lenne, ha nem kellene sohasem elválni. Milyen szép lenne, ha nekem is lenne otthonom, ha nemcsak betegen kapnék szeretetet, de mindig, minden nap! Aztán megijedtem. Nem gondoltam én ilyeneket sohasem. Ugy látszik, nagy lázam van, gondoltam magamban. De hiszen mindenről tudok, próbáltam megnyugtanni magamat. Nem vettem észre, hogy sokkal súlyosabb bajba este, mint a vérmérgezés: szerelmes lettem.

A fiatal testem lassan-lassan kezdte kiheverni a bajt, de csak az egyiket. A másik egyre jobban elhatalmasodott rajtam, sőt ki is tört. Már lázmőrövel nem is tudtam volna mérni, olyan magas volt az új lázam. És úgy történt, ahogy a szemmel szokott lenni. A kórházban hallottam, hogy ha az egyik szem megbetegszik, azt megkapja a másik szem is. Szimpatikus betegségeknek mondják. Természetesen ez nem ment simán és egyszerre, de tény az, hogy lassan-lassan az én Erzsikém is megkapta az én betegségemet, annál is inkább, mert én is igyekeztem ezen.

Már nem volt rideg és hideg a kórház, hiszen számomra a legédesebbet foglalta magában. De minék vesztegesem a szót, hamarosan eljegyzés lett a betegségből, az esküvőm pedig most lesz 21-én.

Az ember nem tudja, hogy hol találja meg a szerencséjét. Nekem bajnak tünt fel és kiszült, hogy épen ez a baj tett boldoggá. Igaz, hogy ezt csak az idegeneknek merem elmondani, mert a jövődöbelimnek egyre azt hangoztatom, hogy ilyen cserét csak bolond ember csinál, mint én: levágatja az ujját, hogy feleséget szerezzen. Másnak minden ujára kettő jut, nekem kilencre csak egy!!

BALOGH FERENC

Fegyver ropogatás közepette közledek a szeretet ünnepe. Az isteni Kisdéd bölcsojéhez mi, mint az A. C. ifjú munkatársai munkát viszünk ajándékkul, hogy a betlehemi csillagnak ragyogása, amely világosságot teremtett az akkori sötét világba, újra felragyogjon Krisztus igazságainak hirdetésével s elérhessük azt, hogy rész-szerűhessünk újra a csodálatos betlehemi éjszaka örömeiben, boldogságában, békéjében s a gyermek Jézusnak áldása fogja kísérni ezt a tevékenységet s a mi karácsonyi ajándékunk ez lesz, ha sikerül némiképp közreműködőnk ebben a lelket, embert, családot, népet és országot krisztusivá formáló munkában.

Egy új zsidótörvény.

A kultuszminiszter a napokban nyújtott be egy új törvényjavaslatot, amellyel kapcsolatban sok szó esik a bevett és elismert vallások ügyéről. Hogy mi is hozzá tudjunk szólni a kérdéshez, nem lesz hiábavaló megjelyezni az ervevonatkozó tudnivalókat.

Bevett vallás Magyarországon jelenleg hat van: 1. Katolikus, 2. kálvinista, 3. lutheránus, 4. görög keleti, 5. unitárius, 6. izraelita (1895-től). Ez gyakorlatilag azt jelenti, hogy ezek a vallások közjogi személyek, melyeknek joguk van közdok módjára adót követni, vagyont szerezni, intézményeket felállítani, új egyház-községeket felállítani, egyesületeket létesíteni. Az állam támogatására egyenlő mértékben igényt tarthatnak.

Elismert vallás ezideig nálunk kettő van: baptista és mohamedán (izlám). Ezeknek a fentebb említett jogaik nincsenek meg, vagy csak nagyon korlátoit mértékben, mint pld. a vagyonszerzés. Nincs önrendelkezési joguk (autonómia).

A többi vallás túrt vallás, amiket a belügyminiszter betilthat, mint ahogy két évvel ezelőt egy eszmót be is tiltott, mint veszeljes eskót: Jehova tanui.

Mivel az új törvénytervezet még nem ismeretes és mivel még nem volt rá példa, hogy nálunk egy bevett vallásból elismert vallást csináltak, volna, meg kell várnunk, hogy mi lesz a döntés az eddig szerzett jogokról és az eddig kialakult helyzetről.

Vízfejű.

Üzen: Dr. Sudár Dezső

De ezt mondta Léc Ferkó is; Cérna Gézána a Legénygyűlés alatt. Csendesén morogta oda neki a pelyhedző bajsza alatt... És igaza volt. Én is azt mondtam volna, hogy: ne könyökölj, hékáson! Mert tudnod kell, Cérna Géza szabósegéd barátom, hogy a könyökölés kocsmai szokás. Ott senki se csodálkozzon efféle illetlen tevékenységen. Hisz ott a „büs magyar” sok börtönt az „üres kupába”, világosabban kifejezve: a fejébe. A sok mámorosító ital lefelé húzza azt...

De a könyökölés lehet fárasszó munka eredménye is. Tagadhatatlan, hogy ilyenkor jól esik feltámasztani nehéz munkában kifáradt fejedet. Le a kalapokkal, mindent megbocsájtok!...

De Cérna barátom ott már én sem teljesen téged hibáztattak, hogy a múltkori „távszónoklatot” csak krákogással és erős fejátmogatással tudtad csak végig szenvedni! És hogy megtámasztad a fejedet, hogy le ne potylyanjon a padra, ez a legdrágább kincséd; no meg azt is megbocsájtom, hogy a második szónoklati órában már a hortyogással derítettél minden korodbelit... Igazad van: ne fogjunk mindent a mai „ideges világra”! A jó bornak és a jó beszédnek, nem kell cégér! Sajnos, én is hallottam már legénygyűlésekről, sőt magam is megtapasztaltam ilyeneket, ahol távszónoklatokkal agyúzták ki a legényeket! Sőt az egyik egyeletünkben, mikor el kezdtem beszélni az első gyűlésen, a hallgató ifjúság nagy része csak az ablakon át lelkesedett be, másik okosabbik része pedig az ajtó közelében helyezkedett el: készen a lógásra... Azt hitték, hogy ezután is a „régimód” lesz divatos... Megtapasztalták... de hála Isten, lassan beljebb húzódtak, mert alvásra nem is jutott idő és kilógásra se... És lassan be mertek jönni mindannyian!... De talán te is hallottál már rövid, zamatos, tetszetős vilámbeszédeket, amely után csettintéttel a nyelvvel és azt mondtad: az már teszi! — és tüzet fogtál, felayulladtál, hangolódttál és megvált hazáig a beszéd, terefere tár-

gya! Nem tudtatok és nem is akartatok elszakadni a sok jó, tetszetős és pezsgő gondolatától.

Röviden összefoglalva és csokorba kötve a gondolatokat: az első csokrot az egyleti szónokoknak nyújtom át Cérna és társai nevében: röviden és velősen beszéljenek, vagy — nem bánom — hosszasan és érdekfeszítően és tanulságosan, hogy senkise szundítson el... De mégis: hosszán csak igen ritkán. — A második csokor viszont neked szól, Cérnászkám: ne kocsmai módon.

De a könyökölés forrászhatik megszokásból is. És ez a leggyakoribb! Ez ellen pedig igen könnyen tehetünk! Különösen a fiatalság nyakizmaiban van annyi erő, hogy elbírja különösebb támogatás nélkül még a „vízfejű” is, ahogyan Léc Ferkó asztalosságé bökte oda Cérna Géza szabósegédnek és neked, nyájas olvasóm.

Vigyázz! Könyökölést szüntess, önmegtámasztást kezdj... Erdemes lesz, mert ezután majd nem mondja rád senki, hogy „te vízfejű, te paraszt, te műveletlen”, de igenis mondogatják: „látszik, hogy legényegyleti, ragadt rá valami!”

Vigyázz! Rajta! Figyelni foglak!

„A legjobb legényeletista”

Kolping fiúról írok. Félésztendeje az áldott beregszászi anyaföldben nyugszik, de lelke kimondhatatlanul szeretett nyíregyházi egyeletében él. Egy fél év nagy idő, királyokat is elfelejtene alatta, az ő emléke azonban közöttünk csodálatos módon mindig élénken él. Nincs gyűlés, hogy a Kolping eszméért kifejtett páratlan lelkesedése szóba ne kerülne. Nincs 2 egyeletista, hogy 5 percen belül róla ne beszélne. Az ujságok nem írtak róla ökölnyi nagy betűkkel, boldog volt, ha az egylet tömve volt.

Rendkívülien lelkes Kolping élete a nagy nyilvánosság elé kívánkozik példaképpel.

Fiatal voltam én is és körülöttek a mi jó barátunkat, s ő a Kolping-eszme kitűnő apostola,

szülni nem akaró, lelkes szavával folyton túzelte fiatal lelkünket, az eszme vágyai után. Nemsokára elkövetkezett a nehezen várt december 5-e, amikor a templomban a hivatalos esküt letettük kb 25-en. Mise után volt a nagy ünnepség, s az első tisztikar ekkor foglalta el hivatalosan a tisztséget. Papp János lett az egyesület jegyzője. Jegyzői tisztségének eleget téve, azonban ő ennyivel nem elégedett meg, továbbra is toborozta az egyesületben a fiúkat. Szabad idejét még fiatalabb társaságában töltötte. Az egyesületben ekkor kezdődtek a politikai pártoknak a nyilvánítása, néhány fiú fejében szeget ütött. János ezt megtudva, senkinek semmit nem szólt, felállt és hevesen tiltakozott az ellen, hogy a Legényegylet eszméi nem egyeztethető össze az új pogányság ragadozó farkasaival. Az egyeletben nemsokára béke és megértés uralkodott, ami jó barátunk boldogsága kimondhatatlan volt. Minden héten az elnökhöz egyszer elment és ott az egylet ügyes bajos dolgait közösen megbeszéltek. Nagyon sokáig nem örvendhetett a boldog egyesületi életnek, mert nemsokára hivatása Beregszászba szolgáltatta el. Itt is jelentkezett azonnal a Legényegyletben, nemsokára itt is jegyzői tisztséget kapott. A Legényegylet-höz való ragaszkodása itt is élt felkében. Sok kedves levelében az ottani Legényegyletről ír, de neki csak a hazai a legkedvesebb és a legmelegebb volt, mert írja, ez nőtt a legjobban a szívéhez. Többször látogatta meg a hazai egyesületet és igazán boldog csak akkor volt, amikor ismét olyan rendben taláta az egyesületet, mint ahogy otthagya.

A múlt évben a János megbetegedett, beszállították a debreceni klinikára, a beteg ágyából is hertenként levélben érdeklődött az Egyesület felől. Amilyen szeretettel írta ezeket a kedves és meleg sorokat, mi is olyan szeretettel olvastuk levelét a hétfő esti gyűléseken. Ez év husvét első napján déli 12 órakor a kedves és közszeretben álló Papp János meghalt. Elköltözött a túlvilágra Kolping atyánkhöz, hogy ottan beszámoljon a földi Legényegyleti ténykedéséről.

Nyíregyháza. Szakolczai György jegyző.

Az apatini Legényegylet Kolping ünnepsége

December 8-án kedves ünnepség keretében ünnepelte meg az apatini katólikus legényegylet a legényegyletek nagy alapítójának, Kolping Adolfnak születése 128-ik évfordulóját.

Reggel 8 órakor a Nagyboldogasszony plébánia templomban ünnepélyes szentmise volt, amelyen a legényegylet tagjai díszszóval alatt vettek részt, utána délelőtt 10 órakor a legényegylet székházának nagytermében pápai színekkel és délszaki növényekkel feldíszített Kolping kép előtt zajlott le az ünnepi díszgyűlés, melyet az énekar éneke után *Majek* Antal világi elnök üdvözlő szavaival nyitott meg. Majd *Milla* Frigyes egyházi elnök emelkedett beszédében emlékezett meg a nagy nap jelentőségéről. A szép beszéd elhangzása után *Fábián* Ferenc, a legényegyletek délkerületi titkára mondott nagy beszédet. Beszéde elején a legényegyletek közel 100 éves munkájának eredményeire mutatott rá, hangoztatva, egyetlen alakulat és egyesület nem tudta

még a munkásifjúságot olyan meghitt testvéri közösségbe összehozni, mint a katolikus legényegylet, de tömérdek elhagyott munkásifjút irányított már el az élet útjain. Kolping élete példája még ma is világító fátyla előttünk, bebizonyította, hogy az egyszerű nádfedelems házikóban lakó földműves napszámos vagy kicsi műhelyek asztalai melől szegényes családból is lehet kinevelni, társadalmat vezetni, tanítani és irányítani tudó egyéneket, csak meg kell adni a lehetőségét a tehetségek kibontakozásának. Rámutat világosan, ha több emberek akarunk lenni, akkor sok fáradtsággal ugyan, de tanulunk kell. Megmutatta azt is, ha az Isten talentumot adott, kötelességünk azt kamatoztatni. Aki másokat meg akar nyerni, annak szívét zálogba kell adni. Kolping Adolfot megtaláljuk a forradalom idején, mint rendfenntartót, mint ápolót és gyógyítót. Ott van az újságró asztalnál, több lap számára írja cikkeit, látjuk a szöszéken, a pódlumokon, a gyón-

tató székben, elmegy a munkásifjúság közé, meghallgatja panaszait, segít rajtuk, neveli, tanítja a munkásifjúságot. Van ideje mindenre, mert pihenést nem ismer, egész szívvel és lélekkel áll a legelhagyottabb munkásifjúság ügyeinek szolgálatában.

Ma is Kolping Adolf nyomdokain kell hogy járjunk. Soha nem volt akkora szükség a művelt, képzett iparosra, józanul ítélő munkásra, mint napjainkban és soha nem volt akkora szükség a lelkes és áldozatot meghozni tudó munkás vezetőkre, mint napjainkban. Ha egyházunk és hazánkna a krisztusi igazságosság alapján szolgálatára akarunk lenni, akkor pihenési időt ma nem szabad ismerni.

A nagy tapssal fogadott ünnepi beszéd után a legény- és leányegylet énekkara Kolping énekeket adott elő. A díszgyűlés *Majek* Antal világi elnök zárószavaival fejeződött be.

Kikopunk a munkából ?

Mielőtt az emberi izomerő átengedte volna helyét a felsőbbes acélujjknak, kezeknek, öklöknek és karoknak, a legjobb athéni malom naponként négy zsák lisztet tudott előállítani; manapság egyetlen minneapolisli telep reggelenként harmincöt ezer zsák legfinomabb liszt készítésének lát neki és alkonyat előtt termelése már be van rakva a szállítóhajókba, útrakészen arra, hogy a világ minden sarkába eljusson! Mielőtt az ipar a kézierőről a gépesített munkára tért volna át, a XIX. század kezdetének ügyes munkása Angliában harminc varrótűt tudott előállítani naponként, ha hajnalról estig erősen dolgozott; ma bármely közepesen értelmes fiatal leány különleges gyakorlat nélkül is 8 órai munkaidő alatt ötszáz ezer varrótűt állít elő pusztá irányításával annak a szellemes gépnek, amely hihetetlen gyorsasággal vágja, élesíti és fúrja ki az apró acéldarabokat. A bányák korszerű gépei egyetlen mozdulattal több mint 30 tonna szénat markolnak fel, ellenben a legdolgosabb munkásnak is keményen kell dolgoznia csákánnyal és lapáttal, hogy hasonló mennyiséget termeljen. Másik igen ügyes, legújabb feltalált gépezet az elektromos izzólámpák üvegburkát ötszázszor olyan gyorsan állítja elő, mint még néhány évvel ezelőtt az emberi munkaerő előállította. Egyetlen önműködő gép naponta negyedszázötveneget formál ki, míg egy másik szerkezet, amely jóformán csak névleges emberi felügyeletet kíván, játszi könnyedséggel és szinte hihetetlen mennyiségben gyárt csavarokat, závárokat, játékokat, bádognakánakat, cigarettákat.

A gyárban ma vajmi különös világgal találkozunk. Az ember fizikai alkátát és ügyességét tekintve, mit sem számít benne. „Robot” gép vonul föl, ember módjára, szerszámaihoz; elrak vagy odébb tesz néhány munkaeszközt, visszasétál eredeti helyére és pihen egy pillanatig, azután biztos járással és fürge ujjakkal ismét visszatér munkaeszközhöz. Ily módon egyetlen, fáradhatatlan és

soha nem hibázó ügyességű robot 75 szögecsert szerel be a gépkocsi alvázába egyetlen mozdulattal, majd az alvázat továbbtölti egy végtelen szalag mentén a következő önműködő, mechanikus „munkához”. Más gépek az acéllemezek ezredcentiméternyi pontossággal vizsgálják meg, kikeresik a hibákat, mégpedig oly szabatos módon, amire emberi lény nem volna képes és félredobják azokat. Csak a tökéletes acéllemez mehet végig az automatikus robotok során és hús percel azután, hogy az acéllemez megkezdte utazását, mint tökéletes automobilváz kerül ki az utolsó műveletről. Egyetlen emberi kéz sem érintette az acéllemez megmunkálása közben! Hetvenkét óra múlva az acéllemez a teljesen elkészült gépkocsi részévé lett, amely saját lábán hagyja el a gyártelepet. Az automobil-tervezőmérnökök szerint ez a mechanikai rendszer oly technikai ügyességgel tökéletesíthető, hogy naponta tízezernél több alváz termelése válik lehetővé. Ebben a hatalmas műszaki útvesztőben az emberre csak mint felügyelőre van szükség — csupán egy tucatnyi munkás olajozza a gépeket.

Hogy ez nem csupán a könnyen hevülő mérnökség hiú dicsekvése, igazolja annak a gyárnak a példája, amelyben a legutóbbi időkig 291 munkás szolgált ki 97 villamos hegesztőgépet. E gépek helyébe egyenként egymillió dollár költséggel három óriási gépet építettek. Az óriási gépek felügyeletét csupán 6 ember látja el, tehát az előbbi szám ötvened része és e gépek hiba nélkül végzik azt a munkát, amelyhez ezelőtt 97 gépre és 291 munkásra volt szükség.

A technika pedig egyre halad és tökéletesedik. Nincs megállás, nincs pihenés! Ma még maradt 6 ember, holnap talán már csak 2 kell. De mit csinál akkor a megmaradt ember?

Az lenne szép, ha nyugodtan élhetne és művelhetné magát, ha egyre tökéletesedhetne ő maga is, mint a technika, mert itt sem szabadna megállásnak lenni!

KÖZPONT.

November 30-án nagyszabású irodalmi est volt. A legnagyobb sikert **Kálló Ferenc** műsorszámai aratták, aki verseket és dramatizált novellát adott elő. Külön érdekessége volt a műsornak **Lehmann Imre** prefektus Szovjet Miatyánk-ja, amit árnyképekkel adtak elő. Az irodalomról **Dévai Tibor** kollégiumi prefektus tartott föltűnésteltető előadást. A cipész, szabó és fodrász céh munkája (tanfolyamok) befejezés felé közeledik. A hallgatók mind kitartottak, sőt egyes tanfolyamokon a számuk növekedett is. A **kereskedő szakosztály** könyvviteli tanfolyama szépen sikerült. Most 14-én tartották hagyományos virsli estjüket. A **fodrász céh** néhány tagja résztvesz az országos fodrász-versenyen a Gellért-szállóban. — Az **önképzőkör** december 7-én a Szervita rendházban vendégszerelt, ahol játékonny céla előadták a „Huszárkisasszony” című ének- és zenés vígjátékot. A Mikulás-estét ugyancsak ők rendezték, melyen **Kálló Ferenc** női imitációi arattak osztatlan tetszést. — Jelenleg a karácsonyfa alatt elmondandó pályázati beszédnek dolgoznak a fiúk. Mi is várjuk a Jézuskát és reméljük, hogy a nehéz időkből sem felejtkeznek meg rólunk.

HÁZASSÁG: Kelemen Gyula házasságot kötött **Rinbauer Kató**kával dunaföldvári napsugárkával. Sok boldogságot kívánunk az új párnak.

Hangulatos

a Debreceni étterem

-közel a Központ-hoz-

katolikus kézben!

SZIGETVÁR. A szigetvári Leg. Egylet élete a fejlődés útjára lépett, taglétszámunk hétről-hétre növekszik, szerdai gyűlésünkön a szokott gyűlésterem hamarosan szűknek bizonyul, másfél hónap óta közel 30 új tagunk jelentkezett. Nov. 23-án tartottuk szokásos Katalin Bálunkat,

nagy erkölcsi sikerrel, amikor is az egyleti színészcsoport **Péczy: Csetepaté** című 3 felvonásos vígjátékát adta elő rendkívül ügyes alakítással. Valamennyi szereplő tudása legjavát adta. Játsozták: **Rácz Ilonka, Ács Julika, Pál Ilonka, Dombai Kató** és **Terus**, — **Kálsecz István, Mozsai János, Bencze Gyula, Gergely János, Karsai János** és **Kapronczai András**. Nov. 30-án kezdte meg a legényegylet szokott ádvent estjét, amelyen az előző vasárnap leadott szindarabot ismét telt ház előtt adták elő. — Dec. 7-én a II. ádventi estén ismét újabb szindarab kerül előadásra és minden vasárnap más és más darabokat adnak elő az egyleti tagok. Szavateratok, monológok, énekszámok teszik változatossá az esteket.

Uj hír gyanánt közöljük, hogy ugyancsak november 30-án alakult meg a szigetvári Dolgozó Leányok egyesülete, amikor is **Szarvas Panni** pécsi titkárnő ismertette az egyesület célját, hivatását a Kat. Legényegylet különös szobájában egybegyűlt kb. 45 leány előtt, akik lelkesen vállalkoztak az egyesület megalakítására. Tisztikart választó első gyűléseit dec. 14-én tartják **Oszkay Lajos** káplán, egyházi vezető elnöklésével.

December 4-én indult meg az egyleti tagok bevonásával a „magyar nóta tanfolyam”, amelynek vezetésére **Csajághy Károly** áll. tanító urat kértük fel, aki nagy szeretettel vállalkozott a többetes tanfolyam megtartására. Már most készülődünk a karácsonyi pásztorjáték és karácsonyfa ünnepség megtartására.

A Legényegylet szokott évi táncanfolyamát 1942. január 4-én kezdi meg **Kovács József** pécsi tanítanár, aki már 35 év óta tanítja a fiatalágot. Az új tánckursusra élénk érdeklődéssel és örömmel készül a tanulmánygyó fiatalágot.

SZENTES: A munka jól halad. A gyűléseken 50 fiú vesz részt. Ujabbán szakcsoportot alakítanak. A kereskedő céh 12 tagot számlál. Ez lesz a harmadik kereskedő céhünk, ha a kezdet nehézségein átjut. A polgári iskola elvégzésének gondolata is foglalkoztatja a tagokat.

Az orosz fronton levő legényegyleti tagoknak gyűjtés útján szedték össze a szeretetsomagra valót.

DUNASZERDAHELY: November 13-án színelőadással egybekötött Katalin estet rendeztek, amelyen „A harang” c. háromfelvonásos színművet adták elő. A rendezés munkájáért **Tölgyessy József** érdemel dicséretet.

HADJUNÁNÁS: Az elnök atyát **Lásbas Józsefet** a főpásztori szózat máshova szólította, akinek ezúton is kifejezzük köszönetünket a legényegyleti munkálkodásért. Helyét **Gályász László** foglalta el, akit az Uj Nemesség hasábjain is szeretettel köszönt a legényegyleti tábor és kéri, hogy szeretetével vegye körül az Egyletet. Tagavataást nov. 23-án tartottak, amelyen valamennyi tag és a napsugarak teljes számban a szent-ségekhez járultak. Este a Központtól kapott műsor került előadásra, amelyre szép számú közönség gyűlt egybe.

DUNAFÖLDVÁR: Itt is megvalósították a felebaráti szeretet parancsát és a legényegyleti családiaság folyamánnyaképpen a tagok a napsugarakkal összefogva, 20 drb érmelegítőt küldtek a fronton szolgáló tagtársaknak. — Nov. 12-én volt a dékánválasztásuk. A bizalom és várakozás **Molnár László**t tette meg vezetőnek. Nov. 26-án műsoros erélyi estet rendeztek, amelyen **Bauerhuber Mária** éneke, **Vajda Pál** szavaterata, az ifjúsági énekkar szereplése, valamint az erélyi bevonulásban részt vett ügyvezető elnök: **Angyal Dezső** élményszerű beszéde és **Koudela Gyula** igazgató tanító zárószava tette felejtethetlenné a szép erélyi estet.

Mess József Dunaföldvár

Nem volt nagy ember, csak egyszerű kereskedősegéd. Nem alkotott nagy dolgokat, de mint legényegyleti tag, példaképe volt tagtársainak. Mikor már kinevelt, felkészült férfileterére, akkor szólította őt magához a Teremtő.

Felejtethetetlen tagtársunkat nagy részvétellel helyeztük örök nyugalóra a honi temetőben. A gyászszertartást **Ambach Mihály** apátplébános végezte. Testületileg, zászló alatt vonultunk ki, hogy utolsó tiszteletadásunkat megadjuk. Utolsó útjára az egyleti egyensapkás vezetők vitték.

ifj. F. J.

Kiadja: az Orsz. Központi Katolikus Legényegylet, Budapest, VII., Rotenbiller-utca 20—22.

Felelős szerkesztő és felelős kiadó: **vitéz PINTÉR JÓZSEF.**

vargyasi Máté Ernő nyomdája, Bp., VIII., József-u. 61. Telefon: 139—259.